

Arrest

nr. 271 404 van 19 april 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 20 oktober 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 oktober 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat L. RECTOR en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 3 augustus 2018 voor de eerste maal een verzoek om internationale bescherming in. Op 22 maart 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker dient tegen voormelde beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die op 11 maart 2020, bij arrest nr. X, de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde.

1.2. Zonder België te verlaten, dient verzoeker op 5 mei 2020 een volgend verzoek om internationale bescherming in. De beslissing van 13 oktober 2020 waarbij het verzoek niet ontvankelijk wordt verklaard, wordt door de commissaris-generaal op 10 juni 2021 ingetrokken.

1.3. Op 5 oktober 2021 verklaart de commissaris-generaal dit volgend verzoek opnieuw niet-ontvankelijk. Deze beslissing werd op 6 oktober 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Palestijnse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van Gaza stad, waar u uw hele leven hebt gewoond. U bent afgestudeerd van het middelbaar, en studeerde dan vier jaar tot 2015 aan de Al Quds open universiteit, waar u een bachelorsdiploma business management haalde.

Om uw studies te helpen bekostigen ging u bij de jeugdbeweging van Fatah aan de Al Quds open universiteit; zij betaalden uw inschrijvingsgeld, en gaven u een maandelijks bedrag van zo'n \$50. Uit een gevoel van trouw en voor die maandelijks som bleef u ook na het afstuderen nog actief bij de beweging. Dit leverde u evenwel problemen op met de rivaliserende jeugdbeweging van Hamas, de Islamitische Jongeren. Begin november 2017 werd u in elkaar geslagen bij het hangen van pro-Fatah posters. Enkele weken later raakte u weer betrokken bij een handgemeen toen Islamitische Jongeren uw moeder beledigde. Daarop werd u begin december 2017 aangesproken door drie Hamas leden, die u zeiden dat u zich bij Hamas moest aansluiten, of ze zouden u beschouwen als een vijand en mogelijk neerschieten. U vermoed dat dit was omdat u wel een populair iemand was in studentenmilieus, hoewel u geen bepaalde positie had. U besloot daarop om Gaza te verlaten.

Uw oom regelde uw vertrek, en u kon met omkoping vrij snel de grens over raken naar Egypte. U kwam op 17 december 2017 Egypte binnen, en ging op 19 december 2017 naar Turkije. Daar verbleef u zo'n drieënhalve maand, voor u naar Griekenland kon reizen, waar u ook weer drieënhalve maand verbleef vooraleer u met een Frans paspoort naar Frankrijk reisde. Van daar kwam u naar België, waar u op 3 augustus 2018 verzocht om internationale bescherming. Ter staving van uw relaas legt u voor: een Palestijnse identiteitskaart, en kopieën van een uittreksel uit een Palestijns paspoort, van een geboorteakte, van een overlijdenscertificaat, van diploma's en puntenlijsten, van badges van een sportclub en 4Shbab, van een brief van de Fatah jeugdbeweging, en van een oproepingsbrief van de politie in Gaza. U stuurde ook nog een mail met links na.

Op 22 maart 2019 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U kon namelijk niet aannemelijk maken dat er sprake was van een vrees voor vervolging in uwer hoofde. U ging in beroep tegen deze beslissing, maar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde met haar arrest van 11 maart 2020 de beslissing van het Commissariaat-generaal.

Zonder België te hebben verlaten deed u op 5 mei 2020 een tweede verzoek om internationale bescherming. U haalt bij uw tweede verzoek aan dat een oom van u een klacht indiende tegen u als schuldeiser, dat een broer van u een aantal keer is opgeroepen door Hamas, dat een aantal in andere landen afgewezen verzoekers bij terugkeer naar Gaza problemen kenden, en dat u de tolken bij uw DVZ en CGVS-interview verdenkt van partijdigheid en incompetentie. U legt ook een aantal documenten voor die het uw in uw eerste verzoek aangehaalde relaas en uw heden aangehaalde problemen zouden ondersteunen: een kopie van een paspoort, kopie van een geboorteakte, print van het reisadvies van buitenlandse zaken van België, kopie van een aanvraag tot lidmaatschap bij de jeugdbeweging van Fatah, kopie van een lidkaart van Fatah, kopie van een lijst met gevluchte landgenoten, kopie van een attest van lidmaatschap van Fatah, ontvangstbewijzen van betalingen door Fatah, een kopie van een verklaring op eer van een schuld, en een kopie van een oproepingsbrief van Hamas voor uw broer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

Naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming werd besloten dat (I) artikel 1D van de vluchtelingenconventie niet op u van toepassing is, aangezien u niet aangetoond heeft dat u en gerechtigd was, en daadwerkelijk ingeroepen heeft, de bescherming geboden door andere organen of instellingen van de verenigde naties zoals de UNRWA. Daardoor werd uw verzoek (II) beoordeeld in het licht van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hierbij werd besloten dat u (i) geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk kon maken op basis van problemen met Hamas omwille van uw voorgehouden lidmaatschap van Jong Fatah en (ii) u, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming, de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, a) en b) niet kan worden toegekend. Ook bleek dat (iii) uw individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is, en dat er niet kon worden afgeleid dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en u voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende' behandeling loopt zodat er niet kan worden aangenomen dat u in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien u zou terugkeren naar de Gazastrook; en (iv) dat het mogelijk was naar de Gazastrook terug te keren, dat men desgevallend vrij eenvoudig en op relatief korte tijd een Palestijns paspoort kan bekomen via de Palestijnse Missie in Brussel; en (v) uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in de Gazastrook bleek dat er geen sprake was van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

U geeft nu aan dat uw eerder aangehaalde problemen nog steeds actueel zijn, en legt een aantal documenten voor om uw lidmaatschap van jong Fatah te proberen aantonen. **Voorafgaand** kan gesteld worden dat u terugverwijst naar eerder aangehaalde en weinig aannemelijk bevonden problemen. Dit wijzigt op zich niets aan deze vastgestelde ongeloofwaardigheid. Het louter herhalen van iets dat reeds als ongeloofwaardig werd beoordeeld vermag het niet om uw kans op het verkrijgen van internationale bescherming groter te maken.

Voor het overige dient **ten eerste** opgemerkt te worden dat de door u voorgelegde documenten enkel kopieën betreffen, welke steeds onderhevig kunnen zijn aan het nodige knip-en plakwerk. U gaf aan dat u via uw advocaat de originelen nog aan het Commissariaat-generaal zou laten bezorgen, maar dit is tot op heden niet gebeurd. Deze overweging weegt des te zwaarder door gezien het twijfelachtige document dat u hieromtrent al bij uw eerste verzoek presenteerde (zie hierover uw beslissing naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming en de navolging die de RvV hieraan gaf in haar arrest naar aanleiding van uw beroep tegen de beslissing).

Ten tweede is het bovendien zo dat in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming in hoofdzaak werd getwijfeld aan het door u voorgehouden lidmaatschap van jong-Fatah omdat u een aantal twijfelachtige verklaringen aflegde, en een algemeen gebrek aan kennis tentoon spreidde toen u over de organisatie bevraged werd, vaststellingen die eveneens onderschreven werden door de RvV. U legt nu wel een reserme aan (kopieën van) documenten voor die uw voorgehouden lidmaatschap zouden moeten aantonen, maar dergelijke documenten kunnen enkel dienen om een geloofwaardig relaas te ondersteunen, niet om de geloofwaardigheid van weinig aannemelijke verklaringen te herstellen.

Ten derde zijn de door u voorgelegde documenten niet steeds in overeenstemming met uw eerdere verklaringen. Zo is uw aanvraag tot lidmaatschap (document 1; verklaring meervoudig verzoek dd. 24 juni 2020, afdeling 18.) gedateerd op januari 2014, terwijl u verklaarde dat u pas lid werd in 2015 (notities persoonlijk onderhoud Mustaha Mahmoud A.S. dd. 27 februari 2019, p. 11; hierna CGVS p. X).

Andere documenten hebben dan weer een gesolliciteerd karakter, zoals het attest waarin uw problemen met Hamas door Fatah bevestigd worden (document 5; verklaring meervoudig verzoek dd. 24 juni 2020, afdeling 18.). De gepresenteerde documenten vermogen het daarom niet om de kans aanzienlijk groter te maken dat u in aanmerking zou komen voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

Ten vierde. U roept ook in dat uw broer opgeroepen zou zijn door Hamas, en legt hiertoe ook een oproepingsbrief voor. Evenwel, zelfs als deze al voor echt gehouden wordt (geen evidentie gezien de supra aangestipte problemen met eerdere door u neergelegde documenten), dan nog dient er op gewezen te worden dat u in de eerste plaats een persoonlijke vrees voor vervolging dient aan te tonen. Dat uw broer opgeroepen wordt door Hamas, hoeft niets met u te maken te hebben – het zou kunnen gaan om een oproeping omwille van zijn eigen problemen. Uw verklaring als zou uw broer opgeroepen zijn om informatie over u te vragen, is slechts een blote bewering en vindt geen steun in het door u voorgelegde stuk; u wijst er bij de bespreking van het document zelf op dat er niet naar u verwezen wordt.

U roept **ten vijfde** ook in dat een oom van u een schuldvordering tegen u heeft ingesteld en uw familie op straat heeft laten zetten omwille van deze schuld. Nochtans blijkt dit laatste niet uit het door u voorgelegde stuk. Het betreft slechts een kopie, steeds onderhevig aan het nodige knip en plakwerk, en bovendien volgens uw eigen verklaringen bij de bespreking van het document nog eens enkel een verklaring op eer, geen afdwingbare gerechtelijke beslissing. Er werd overigens in de beslissing naar aanleiding van uw eerste verzoek vastgesteld dat u ook nog op andere familieleden in zowel Gaza als het buitenland kon buigen om u bij te staan in uw levensonderhoud. Dat u nu voor één van uw ooms verwijst naar een schuldvordering, kan de algemene vaststelling dat u op een ruim familiaal netwerk kan rekenen daarom niet ombuigen.

U roept **ten zesde** primo in dat andere terugkeerders naar Gaza bij terugkeer in de problemen kwamen, en legt secundo een lijst van landgenoten van u voor die uit Gaza gevlucht zouden zijn omwille van gelijkaardige problemen als de uwe. Deze vermogen het uiteraard niet om de kans aanzienlijk te verhogen dat u persoonlijk en individueel een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk zou kunnen maken, want er blijkt geen band met de door u voorgehouden problemen, die bovendien op zich al niet aannemelijk geacht werden.

U legt **ten zevende** ook een reisadvies voor Gaza voor van het Belgische ministerie van buitenlandse zaken. Er wordt infra geargumenteed over de mogelijkheid tot terugkeer naar Gaza.

Ten slotte insinueert u nog dat de tolk bij het interview bij de DVZ en de tolk bij het interview voor het Commissariaat-generaal respectievelijk vooringenomen en incompetent waren, waardoor u niet alles zou hebben kunnen vertellen. Nochtans had u in beide interviews de mogelijkheid u uit te spreken over de tolk, maar u hebt dat niet gedaan. Noch hebt u deze zaken ter sprake gebracht voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dat u nu bij uw tweede verzoek plots dergelijke zaken inroept, komt daarom maar weinig ernstig over.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

In de beslissing naar aanleiding van uw eerste verzoek werd tevens informatie aangereikt over de veiligheidssituatie in Gaza, en de toegankelijkheid van de Gazastrook. Voor de volledigheid wordt hierover actuele informatie toegevoegd.

Uit de beschikbare informatie (zie de **COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 6 maart 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20200306.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazanen teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict

bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militair operatie "Operatie Beschermd Rand" startte. De laatste escalatie van geweld vond plaats van 12 tot 14 november 2019. Naar aanleiding van de doelgerichte moord (operatie "zwarte gordel") op een commandant van Palestijnse Islamitische Jihad (PIJ) en zijn echtgenote door Israël werden honderden raketten op Israël afgevuurd. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht op heel het grondgebied doelwitten van de PIJ. Volgens de pers zijn deze vijandelijkheden de dodelijkste sinds het geweld van 14 mei 2018 bij de grens met Israël. Bij de bombardementen van de Israëlische luchtmacht vielen 34 slachtoffers, onder wie 14 burgerslachtoffers. De huidige situatie kan echter als "relatief rustig" worden omschreven.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen in de Gazastrook hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer' (GMT). Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Als gevolg van de escalatie van het conflict midden november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigden de organisatoren aan dat de marsen zouden worden uitgesteld tot 30 maart 2020, de datum van de tweede verjaardag van de 'Grote Mars van de Terugkeer'. Na deze datum zouden de marsen eenmaal per maand en bij speciale gelegenheden georganiseerd worden.

Op 29 januari 2020 gaf de publicatie van het "Akkoord van de eeuw" door de Amerikaanse overheid aanleiding tot een algemene staking op de dag zelf. Bij die gelegenheid vertrapten betogers portretten van Donald Trump en werd er nadien een toename van raket- en mortiervuur vastgesteld.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode augustus 2019 tot februari 2020 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor. Bovendien blijven in de bufferzone regelmatig incidenten plaatsvinden. In 2019 wijzigde het Israëlische leger negentien keer de toegestane zone waarbinnen kan worden gevist. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Op 27 augustus 2019 vielen bij drie niet-opgeëiste zelfmoordaanslagen een tiental slachtoffers in Gaza-Stad. Als gevolg hiervan riep Hamas de noodtoestand uit en verrichtte talrijke arrestaties in de jihadistische milieus in Gaza. Sindsdien voert Hamas "een geheime oorlog" tegen de salafistische groeperingen en met name tegen de aanhangers van de Islamitische Staat (IS).

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind augustus 2019 en midden november 2019 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet

aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Gaza. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoot. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de beschikbare informatie (zie de COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coif_territoire_palestinien_gaza_retour_dans_la_bande_de_gaza_20200903.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinaï, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, zonder verdere formaliteiten, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst

van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Cairo voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, die in 2014 trouw gezworen heeft aan de Islamitische Staat, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berymbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat **Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet geïsoleerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.**

Vanaf februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als "Operatie Sinai 2018", die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden geïsoleerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds geïsoleerd zouden zijn door jihadistische militieën, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang bij Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Het werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met Covid-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48u een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met 5 dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan.

Dient verder opgemerkt te worden dat verschillende landen nationale lockdowns afgekondigd hebben en hun grenzen tijdelijk gesloten hebben in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen aldus specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg van tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is, en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. U brengt ook geen enkel bewijs aan dat u op dit moment een voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie.

Voor zover nodig, dient nog benadrukt te worden dat de COVID-19 virus pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa

verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleest in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. **Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.** Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een schending aan van artikel 57/6/2, §1 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Hij betoogt dat hij wel degelijk nieuwe elementen heeft aangebracht in het kader van zijn tweede beschermingsverzoek. Hij wijst op de klacht ingediend door zijn oom omdat hij hem geld verschuldigd is en waardoor zijn oom zijn familie op straat heeft gezet. Daarnaast wijst hij op het gegeven dat zijn broer door Hamas werd opgeroepen.

Hij meent dat zijn documenten aantonen dat hij banden had met de jeugdbeweging Fatah en meent dat die niet zonder meer van tafel kunnen worden geveegd omdat ze een gesolliciteerd karakter hebben. Hij verwijt de commissaris-generaal geen waarde te hebben toegekend aan de documenten louter omdat het kopieën betreffen.

Verzoeker stelt dat hij bij terugkeer naar Gaza geen normaal en veilig leven zal kunnen leiden, nu het geen evidentie was om brood op de plank te krijgen omwille van de problemen met Hamas en omwille van de schulden die hij heeft opgebouwd bij zijn oom. Verder zet hij uiteen dat UNRWA een groot tekort heeft aan financiën, wat een grote impact heeft op de vervulling van haar missie. Met betrekking tot de veiligheidssituatie stelt verzoeker dat die niet stabiel is en het slechts een kwestie van tijd is voordat Israël nieuwe militaire aanvallen zal uitvoeren op Gaza. UNRWA is volgens hem niet in staat om de

burgers te beschermen tegen vervolging of bommen. Verder wijst hij op de gevolgen van de coronacrisis op de levensomstandigheden in Gaza en wijst hij erop dat de fysieke toegang tot de Gazastreek zeer beperkt is.

2.2. Nieuwe stukken

2.2.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker de volgende stukken

- originelen van reeds bijgebrachte stukken;
- attest psycholoog

2.2.2. Op 15 maart 2022 maakt de commissaris-generaal een aanvullende nota over op grond van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarin verwezen wordt naar:

- de COI Focus: "*Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*" van 30 november 2021, hetgeen wordt bijgevoegd;
- OCHA, "*Response to the escalation in the oPt : Situation Report No. 10 (September 2021)*" met weergave van de weblink;
- De COI Focus : "*Territoires Palestiniens – Gaza. Classes Situation sécuritaire*" van 14 februari 2022, met weergave van de weblink;
- een artikel van Egypt Today, getiteld "*Opened for 6 consecutive months: Rafah Border continues to receive humanitarian cases, aid*" van 16 november 2021 met weergave van de weblink en hetgeen wordt bijgevoegd.

De commissaris-generaal wenst hiermee aan te tonen dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastreek in precare omstandigheden leeft en nergens uit de verklaringen van verzoeker afgeleid kan worden dat er in zijn hoofdte concrete en ernstige problemen van socio-economische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wenst de commissaris-generaal toe te voegen dat er actueel geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten. De commissaris-generaal concludeert dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtcollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

2.4. Juridisch kader voor de beoordeling van de nieuwe elementen

Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24). De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming - oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asiolverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming -, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het begrip *“nieuwe elementen of feiten”*, elementen of feiten omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorige beschermingsverzoek, alsook de elementen of feiten die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 44). Het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of feiten in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming, moet beperkt blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of feiten ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 42). De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij een nieuw element of bevinding wordt voorgelegd dat/die van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het element of de bevinding waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegd, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen

aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Onderzoek van de nieuwe elementen

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht en beschikt het CGVS evenmin over dergelijke elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2.5.1. De commissaris-generaal neemt in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De commissaris-generaal hecht geen geloof aan verzoekers vluchtrelaas omwille van volgende motieven: (i) verzoeker kan erg weinig documentatie voorleggen aangaande zijn voorgehouden lidmaatschap van Jong Fatah en legt geen documenten neer van de vechtpartijen waarvan hij melding maakt; (ii) de brief van Jong Fatah betreft een niet ondertekende kopie, waarbij de stempel digitaal gedrukt lijkt te zijn en een geheel nonsensicale titel bevat wat doet vermoeden dat het niet gaat om een (afbeelding van een) authentiek document; (iii) verzoeker, die sinds 2015 lid was, is bijster weinig geïnformeerd over Jong Fatah in Gaza wat, samen met voorgaande vaststellingen, doet twijfelen aan zijn lidmaatschap en de mate waarin dit een belangrijke plaats in zijn leven innam; (iv) het niet duidelijk is waarom precies verzoeker, die geen enkele (leidinggevende) functie bekleedde, geviseerd werd door Hamas; (v) verzoeker zijn bewering, dat er sprake was van een wijdverspreid offensief tegen alle gewone Fatah Jeugd-leden, niet kan staven en op basis van de voorgelegde stukken geen algemeen terreurbeleid gericht tegen Fatah Jeugd vastgesteld kan worden en dit zeker niet in de periode die hij voorhoudt; (vi) wat betreft tijds-kaders verzoekers bewering dat hij zijn paspoort had aangevraagd omwille van de problemen met Hamas, niet strookt met de vaststelling dat hij het paspoort ophaalde vóór de eigenlijke aanvang van zijn problemen met Hamas; (vii) hij slechts een kopie kan voorleggen van de voorpagina van zijn paspoort, waarover hij stereotiep verklaart dat hij deze heeft achtergelaten bij een smokkelaar in Turkije die het weggooidde en nooit een aangifte deed van het verlies van zijn paspoort; (viii) verzoeker zijn vertrek uit Gaza heel snel heeft kunnen regelen wat doet vermoeden dat hij geen waarheidsgetrouw relaas heeft gegeven daar de door hem voorgehouden doodsbedreigingen erg dicht bij zijn vertrekdatum liggen; (ix) verzoekers verklaringen over zijn visum doen vermoeden dat hij zijn vertrek al

veel eerder dan hij beweerde aan het regelen was en zijn verklaringen inzake de familiale problemen doen vermoeden dat de reden voor zijn vertrek helemaal niets met Hamas te maken heeft maar eerder in de familiale context gezocht dienen te worden. Op 11 maart 2020 weigerde de Raad bij arrest nr. 233 880 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus en motiveerde onder meer dat er geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden problemen met Hamas.

Van zodra de Raad een arrest over een verzoek om internationale bescherming heeft genomen, heeft de Raad, wat dit verzoek betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RVS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij is gebonden door het gezag van gewijsde van het eerste arrest en mag derhalve niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds met betrekking tot het eerdere verzoek werden beoordeeld en als vaststaand moeten worden beschouwd, behalve indien er, wat verzoeker betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element bestaat in de zin van artikel 57/6/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk groter maakt dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. De nieuwe elementen, waarop verzoeker zich beroept ter ondersteuning van zijn volgend verzoek, kunnen worden samengevat als volgt:

Verzoeker stelt ten eerste dat zijn oom langs moederszijde in maart 2020 een klacht tegen hem heeft ingediend omdat hij zijn oom nog 2500 dollar verschuldigd is. Hij vreest bij terugkeer te zullen worden opgepakt en berecht. Hij legt uit dat zijn oom, van wie hij geld leende om te kunnen vertrekken uit Gaza, tewerkgesteld was in Israël, maar omdat diens werkvergunning werd ingetrokken, nu zijn geld terug eist.

Ten tweede legt verzoeker uit dat zijn broer hem via Whatsapp heeft laten weten dat hij reeds verschillende keren werd opgeroepen door de veiligheidsdienst van Hamas en hij ondervraagd werd over verzoeker. Ter staving hiervan verwijst hij naar een convocatiebrieven.

Ten derde zet hij uiteen dat zijn privacy werd geschonden omdat de tolk tijdens zijn eerste interview informatie zou hebben doorspeeld nu zijn vriend in Palestina op de hoogte bleek te zijn van zijn interview. De tolk die hem bijstond bij het tweede interview zou niet efficiënt zijn geweest.

Ter staving van zijn tweede beschermingsverzoek legt verzoeker volgende documenten neer: i) reisadvies van buitenlandse zaken, ii) aanvraag tot lidmaatschap bij de jeugdbeweging van Fatah van 19 januari 2014; iii) lidkaart van de Fatah-beweging, geldig tot augustus 2018; iv) lijst van een groep van landgenoten die naar het buitenland zijn gevlucht; v) een attest van lidmaatschap van de Fatah beweging van 8 november 2017; vi) 6 ontvangsbewijzen van bedragen; vii) een verklaring op eer van zijn financiële schuld van 12 december 2017 en viii) een convocatiebrieven van 23 mei 2019.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker in het kader van zijn tweede beschermingsverzoek zijn lidmaatschap bij de jeugdbeweging van Fatah tracht aan te tonen door het voorleggen van volgende documenten (AD CGVS, 2^e verzoek, deel DVZ, 5, verklaring volgend verzoek d.d. 24.06.2020, punt 18):

- aanvraag tot lidmaatschap bij de jeugdbeweging van Fatah van 19 januari 2014: In die aanvraag worden verzoekers gegevens vermeld alsook dat hij aan de Universiteit studeerde en dat hij actief was bij de algemene activiteiten van de partij, afdeling Gaza West;
- de lidkaart van de Fatah beweging, geldig tot augustus 2018, waarin te lezen staat dat zijn lidmaatschap bij de Fatah-beweging, afdeling Gaza West, geldig is tot 2018;
- attest van lidmaatschap van de Fatah beweging van 8 november 2017 waarin staat dat het attest werd afgeleverd op zijn verzoek, dat de Fatah beweging bevestigt dat verzoeker lid is van de Fatah-beweging en dat hij lastig wordt gevallen door de veiligheidsdiensten van Hamas in de Gazastrook.

Het komt aan verzoeker toe concreet aannemelijk te maken waarom hij voormelde documenten omtrent zijn lidmaatschap bij de jeugdbeweging Fatah niet eerder kon toevoegen of uiteenzetten als een nieuw gegeven gedurende de beroepsprocedure voor de Raad tegen de weigeringsbeslissing in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming. Waar hij dit tracht te verantwoorden stellende dat hij weliswaar reeds in bezit was van die documenten ten tijde van het beroep, maar hij door zijn raadsman werd aangeraden om die documenten pas in te dienen bij een volgend verzoek, erkent hij dat hij reeds ter zitting in de mogelijkheid was dergelijke documenten voor te leggen, terwijl in 's Raads arrest nr. 233 880 nog werd geoordeeld wat volgt : *“Waar verzoeker nog stelt niet te zullen nalaten het origineel te bezorgen, kan de Raad slechts vaststellen dat hij hier tot op heden in gebreke blijft.”*

Voorgaande kan de Raad niet doen inzien waarom verzoeker er geen melding van had kunnen maken te meer nu het volgens verzoeker dermate relevante feiten zijn die wijzen op een gegronde vrees bij terugkeer naar Gaza. Dat verzoeker dergelijke informatie niet eerder wenste aan te brengen indien hij tegelijk van oordeel is dat die documenten elementen betreffen die de kans aanzienlijk groter maken om in aanmerking te kunnen komen voor internationale bescherming, ondermijnt de geloofwaardigheid met zijn aan die documenten verbonden vrees. De Raad wijst er hierbij op dat de verzoeker om internationale bescherming vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming verplicht is om mee te werken met de bevoegde overheden om zijn identiteit en andere elementen ter staving van zijn verzoek vast te stellen. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet daarbij zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Ten onrechte tracht verzoeker, gelet op de hoger vermelde op hem rustende medewerkingsplicht, de verantwoordelijkheid voor het niet voorleggen van de in zijn bezit zijnde documenten, volledig van zich af te schuiven en bij derden te leggen. Dat verzoeker ervoor opteerde om de desbetreffende documenten pas neer te leggen in het kader van een volgend verzoek, doet in het geheel afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging.

Bovendien mag de Raad bij de beoordeling van het volgend verzoek om internationale bescherming rekening houden met alle feitelijke elementen en dus ook met elementen die resulteren uit verzoekers verklaringen die gedurende de behandeling van zijn vorig verzoek om internationale bescherming werden afgelegd. Uit de beoordeling van het eerste beschermingsverzoek blijkt dat het lidmaatschap van verzoeker bij de jeugdbeweging Fatah niet enkel ongeloofwaardig werd bevonden wegens het gebrek aan ondersteunende originele documenten, maar ook omwille het gebrek aan kennis dat verzoeker bleek te hebben over Jong Fatah in Gaza en hij niet duidelijk kon maken waarom net hij, nu hij geen enkele (leidinggevende) functie bekleedde, geïnterviewd werd door Hamas, hij zijn bewering dat er sprake was van een wijdverspreid offensief tegen alle gewone Fatah Jeugd-leden niet kon staven en hij zijn paspoort reeds had aangevraagd vooraleer de problemen met Hamas zich voordeden.

De Raad meent dat de documenten die verzoeker in het kader van zijn volgend verzoek om internationale bescherming voorlegt, niet van die aard zijn om afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen. Vooreerst dient opgemerkt dat verzoeker slechts kopieën voorlegde en dat hiervan de authenticiteit niet kan worden nagegaan, hetgeen de bewijswaarde van deze stukken relativeert. Vervolgens dient te worden gepreciseerd dat kopieën op zich niet volkomen van elke bewijswaarde ontdaan zijn en het feit dat ze enkel een beperkte bewijswaarde hebben, verder niet betekent dat met deze stukken geen enkele rekening moet worden gehouden tijdens het onderzoek naar de relevante elementen van een beschermingsverzoek. Deze stukken maken immers deel uit van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling en moeten dan ook worden beoordeeld en gewogen in het geheel van alle relevante verklaringen, stukken en landeninformatie. In dit opzicht merkt de Raad op dat, zelfs los van het feit dat kopieën van documenten steeds onderhevig kunnen zijn aan het nodige knip- en plakwerk, verzoeker verklaarde dat hij lid werd in 2015 en dat het eerste wat hij deed in die beweging plaatsvond op 1/1/2015 (AD CGVS, 1^e verzoek, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11), terwijl hij thans een aanvraag van een lidkaart voorlegt gedateerd op januari 2014, waaruit blijkt dat hij reeds op dat moment actief was bij de algemene activiteiten van de partij. Daarnaast blijkt uit de voorgelegde ontvangstbewijzen dat hij reeds vanaf 2014 een maandelijks bedrag krijgt van Fatah in ruil voor zijn lidmaatschap (AD CGVS, 2^e verzoek, deel DVZ, 5, punt 18). Het gegeven dat verzoekers verklaringen afgelegd bij het CGVS met betrekking tot de tijdsjadars aangaande zijn activiteiten niet overeenstemmen met de inhoud van voormelde documenten, doet enerzijds afbreuk aan de bewijswaarde ervan. Anderzijds ondermijnt voorgaande bevinding de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden problemen met Hamasleden omwille van zijn lidmaatschap bij de jeugdbeweging Fatah. Dat in het attest van lidmaatschap, waarin wordt bevestigd dat verzoeker lid is van de Fatah beweging en hij lastig gevallen wordt door de veiligheidsdiensten van Hamas, staat te lezen dat het werd opgesteld op vraag van verzoeker, wijst wel degelijk op een gesolliciteerd karakter van het document, waardoor het zeer weinig of geen bewijswaarde heeft en het aldus niet vermog om de kans aanzienlijk te verhogen dat verzoeker in aanmerking komt voor de nood aan internationale bescherming. Dat zijn broer zou zijn opgeroepen omwille van verzoekers problemen wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt nu middels de convocatiebrief van 23 mei 2019 enkel kan worden vastgesteld dat verzoekers broer op 26 mei 2019 moet verschijnen op het politiekantoor voor een "belangrijke zaak" (AD CGVS, 2^e verzoek, deel DVZ, 5, punt 18). De commissaris-generaal oordeelde terecht dat, zelfs los van het feit of

die brief al voor echt gehouden kan worden, wat geen evidentie is gezien de eerder aangehaalde problemen m.b.t. verzoekers voorgelegde documenten, verzoeker een persoonlijke vrees dient aan te tonen en dat zijn verklaring, dat zijn broer werd opgeroepen om informatie omtrent verzoeker te bekomen, slechts een blote bewering betreft. De voorgelegde convocatiebrieff zegt aldus niets over de problemen die verzoeker in zijn hoedanigheid van lid van de Fatah jeugdbeweging zou hebben gekend met de Hamasleden, waardoor dit document evenmin vermog om de kans aanzienlijk te verhogen dat verzoeker in aanmerking komt voor de nood aan internationale bescherming. De pertinente motieven dienaangaande worden door verzoeker niet betwist.

Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat de verklaring omtrent de schuldvordering, zelfs los van het feit dat het een kopie betreft, niet meer is dan een verklaring op eer en geen afdwingbare rechterlijke beslissing vormt waardoor de bewijswaarde zeer gering is. In die verklaring op eer blijkt dat er sprake is een financiële schuld van 12 december 2017, dat verzoeker 8750 Shekel schuldig is, hij beloofd heeft het bedrag uiterst op 25 december 2018 te zullen terugbetalen en dat er bij gebrek aan betaling gerechtelijke stappen zullen worden ondernomen. De Raad kan op basis van dit document, waarvan de bewijswaarde alleszins zeer gering dan wel onbestaande is, slechts vaststellen dat verzoeker reeds tijdens zijn eerste beschermingsverzoek zich ertoe verbonden had om het door zijn oom geleende bedrag terug te betalen. Zijn verklaring in het kader van zijn volgend verzoek, dat de werkvergunning van zijn oom werd ingetrokken, hij zonder werk is gevallen en daarom zijn geld plots terug eist, klemt aldus met de inhoud van voormelde verklaring wat verder afbreuk doet aan de bewijswaarde ervan. Voormeld document is aldus niet van die aard opdat het de kans aanzienlijk groter maakt om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. De motieven dienaangaande worden door verzoeker niet weerlegd, door de Raad bijgetreden en luiden als volgt: *“U roept ten vijfde ook in dat een oom van u een schuldvordering tegen u heeft ingesteld en uw familie op straat heeft laten zetten omwille van deze schuld. Nochtans blijkt dit laatste niet uit het door u voorgelegde stuk. Het betreft slechts een kopie, steeds onderhevig aan het nodige knip en plakwerk, en bovendien volgens uw eigen verklaringen bij de bespreking van het document nog eens enkel een verklaring op eer, geen afdwingbare gerechtelijke beslissing. Er werd overigens in de beslissing naar aanleiding van uw eerste verzoek vastgesteld dat u ook nog op andere familieleden in zowel Gaza als het buitenland kon buigen om u bij te staan in uw levensonderhoud. Dat u nu voor één van uw ooms verwijst naar een schuldvordering, kan de algemene vaststelling dat u op een ruim familiaal netwerk kan rekenen daarom niet ombuigen.”*

Waar verzoeker bij zijn verzoekschrift een psychologisch rapport voegt van 10 november 2020, waarin wordt uiteengezet dat verzoeker tijdens de sessies verklaard heeft dat zijn ooms langs vaderszijde hem onderdrukken en psychisch geweld gebruiken, merkt de Raad op dat de psycholoog bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten afhankelijk is van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Eventuele vermoedens over de oorzaak van de psychologische problemen zijn dan ook gebaseerd op de verklaringen van de patiënt en dit binnen de context van psychologische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming. Er kan dan ook maar beperkt gewicht aan worden gegeven. Bovendien kan voormeld rapport niet afzonderlijk worden bekeken en dient het in samenhang te worden beoordeeld met de verklaringen van verzoeker en de andere documenten die blijken uit het administratief dossier. Dat verzoeker psychologische problemen heeft, maakt nog niet dat zijn verklaringen geloofwaardig zijn, kan de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas niet herstellen en sluit evenmin uit dat er andere oorzaken kunnen zijn voor zijn psychologische problemen. Uit wat voorafgaat blijkt reeds dat verzoekers vluchtrelaas terecht ongeloofwaardig wordt bevonden. Gelet op verzoekers ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het gegeven dat de behandelende psycholoog zich enkel hierop baseert zonder enig objectief onderzoek naar de waarachtigheid of gegrondheid van het vluchtrelaas, geeft het desbetreffende attest aldus geen uitsluitel over de specifieke oorzaak van verzoekers psychische problemen en kan daaruit geen objectief en exclusief causaal verband worden afgeleid tussen verzoekers psychische problemen en de aangehaalde vervolgingsfeiten. Het attest betreft aldus geen nieuw element in de zin van artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft het door verzoeker voorgelegde reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, merkt de Raad op dat dit reisadvies bestemd is voor reislustige Belgen en niet is te beschouwen als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen. Ook de lijst van een groep landgenoten die naar het buitenland zijn gevlucht zegt niets over het vluchtrelaas van verzoeker en kan evenmin worden beschouwd als een nieuw element die in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. De determinerende motieven dienaangaande in de bestreden beslissing worden niet weerlegd door verzoeker en bijgetreden door de Raad.

Voor het overige blijft verzoeker in wezen slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden asielmotieven en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Zij blijven dan ook gehandhaafd en worden door de Raad overgenomen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opnieuw kritiek levert op de tolken in het kader van de verhoren bij de DVZ en het CGVS tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming merkt de Raad op dat verzoeker zich beperkt tot loutere verwijten zonder enige concrete of dienstige onderbouwing. Verzoeker kan met dergelijke algemene, ongefundeerde en niet nader onderbouwde beweringen bezwaarlijk volstaan om aan te tonen dat de tolken incompetent of onbetrouwbaar waren. Dit geldt nog des te meer nu hij dergelijke kritiek niet heeft aangehaald tijdens het beroep dat hij had ingediend tegen de beslissing van 21 maart 2019, die werd genomen in het kader van zijn eerste asielaanvraag. Bovendien dient opgemerkt dat verzoeker in wezen herhaalt wat hij reeds uiteenzette tijdens het verhoor in het kader van zijn volgend verzoek en wat reeds beoordeeld werd door de commissaris-generaal en waaromtrent de pertinente motieven, die door de Raad tot de zijne worden gemaakt, luiden als volgt: *“Ten slotte insinueert u nog dat de tolk bij het interview bij de DVZ en de tolk bij het interview voor het Commissariaat-generaal respectievelijk vooringenomen en incompetent waren, waardoor u niet alles zou hebben kunnen vertellen. Nochtans had u in beide interviews de mogelijkheid u uit te spreken over de tolk, maar u hebt dat niet gedaan. Noch hebt u deze zaken ter sprake gebracht voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dat u nu bij uw tweede verzoek plots dergelijke zaken inroept, komt daarom maar weinig ernstig over.”* Verzoeker doet geen enkele poging om voormelde motieven onderuit te halen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aldus niet verder komt dan erop te wijzen dat de problemen waarvan hij melding maakte in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nog steeds actueel zijn, toont hij niet aan dat er nieuwe elementen voorhanden zijn in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Wat betreft de socio-economische situatie in Gaza, moet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming oordeelde dat niettegenstaande de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, niet elke persoon die daar woont in precaire omstandigheden leeft en dat verzoeker dan ook niet kan volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in zijn land van gewoonlijk verblijf. Hij moet daarentegen *in concreto* aannemelijk maken dat bij terugkeer naar de Gazastrook in zijn hoofde een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling bestaat. De commissaris-generaal oordeelde vervolgens dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is. De Raad bevestigde deze beoordeling in zijn arrest van 11 maart 2020 met nr. 233 880. Zelfs los van de hulp die zijn familie in Gaza kreeg van zijn oom, aan wie verzoeker in het kader van zijn tweede beschermingsverzoek beweert nog geld verschuldigd te zijn, werd reeds geoordeeld dat verzoeker *“over een uitgebreid familiaal netwerk beschikt waarvan redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij hier bij terugkeer op kan steunen”* en hij daarnaast heeft aangegeven opgeleid te zijn waardoor hij niet aantoonde bij terugkeer niet in de mogelijkheid te zullen zijn om een inkomen te genereren (RVV, 11 maart 2020, arrest nr. 233 880). De commissaris-generaal oordeelde in de thans bestreden beslissing op goede gronden dat de schuldvordering waarop verzoeker zich baseert en waaraan zeer beperkte of geen bewijswaarde kan worden toegekend (zie *supra*) de algemene vaststelling dat hij op een ruim familiaal netwerk kan rekenen, niet kan ombuigen.

De Raad betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) wordt veroorzaakt door het Israëliisch-Palestijns conflict wordt niet betwist. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, *“Operatie Beschermde Rand”* in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëliische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact hebben (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gazastrook.

Er wordt verder niet betwist dat de Covid-pandemie alsook de plotse en hevige uitbarsting van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 wederom een negatieve impact hebben gehad op de algemene socio-economische situatie aldaar. Tevens kan worden aangenomen dat de financiële crisis bij UNRWA een impact heeft op de gehele economie van Gaza, die heden verder is achteruit gegaan. Dit blijkt thans

uit de COI Focus "*Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire*" van 27 augustus 2021 waar wordt vermeld dat het werkloosheidspercentage daardoor zou kunnen stijgen tot 50% en dat het armoedecijfer eveneens zou kunnen stijgen tot 59,3% van de Gazanen die leven onder de armoedegrens van 5,5 dollar per dag (p. 16).

Uit deze verdere verslechtering kan, gelet op de meest recente en beschikbare landeninformatie die de commissaris-generaal bij aanvullende nota van 15 maart 2022 heeft overgemaakt, *in casu* de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 14 februari 2021 en rapport "*OCHA, Response tot he escalation in the oPt: Situation Reprot No. 10*" (september 2021), evenwel niet blijken dat de socio-economische situatie in Gaza heden van die aard is dat alle inwoners van de Gazastrook, wegens een algemene humanitaire situatie of wegens de algemene leefomstandigheden aldaar een reëel risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling. De stukken die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt zijn, zelfs los van de vaststelling dat zij minder recent zijn dan de informatie overgemaakt door het CGVS, niet van die aard om de informatie vervat in voormelde rapporten te doen tegenspreken.

Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, liggen er in deze stand van zaken geen overtuigende elementen voor die aannemelijk maken dat iedere persoon die in de Gazastrook woont wegens algemene situatie aldaar in precare omstandigheden leeft die de drempel van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet bereiken. Uit de beschikbare informatie en meer bepaald uit de "*COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*" van 30 november 2021, waarvan de commissaris-generaal een kopie heeft toegevoegd aan de aanvullende nota, blijkt dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is en dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepalen hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen. In het rapport leest de Raad dat Gazanen die over financiële middelen beschikken, het hoofd kunnen bieden aan dagelijkse problemen zoals elektriciteitstekorten.

Verzoeker blijft in gebreke zulks aan te tonen nu hij in het kader van zijn huidig volgend verzoek geen geloofwaardige nieuwe elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de eerdere beoordeling dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is.

Wat betreft verzoekers betoog aangaande de impact van de financiële problemen bij UNRWA op het vervullen van de opdrachten van dit agentschap in de gebieden die onder zijn mandaat vallen, merkt de Raad op dat eerder in de beslissing van de commissaris-generaal van 21 maart 2019 werd vastgesteld dat verzoeker niet onder artikel 1 D van het Vluchtelingenverdrag valt omdat hij niet UNRWA geregistreerd is en nooit de steun van UNRWA nodig had. Dit werd niet betwist door verzoeker en hij brengt heden geen elementen bij die hierover anders doen denken. Verder beperkt verzoeker zich tot de enkele bewering dat het geen evidentie was om brood op de plank te krijgen omwille van de problemen met Hamas en omwille van de schulden die hij heeft opgebouwd bij zijn oom, zonder dit verder toe te lichten. Hiermee slaagt verzoeker er niet in aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Gaza in een toestand van extreme armoede dreigt terecht te komen waardoor hij onmogelijk zal kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op het vlak van voedsel, hygiëne en huisvesting. De Raad merkt nog op dat hoewel verzoeker bij zijn verzoekschrift een psychologisch rapport voegt van 10 november 2020, hij in zijn verzoekschrift nalaat uiteen te zetten op welke wijze zijn psychologische toestand in geval van terugkeer naar Gaza tot gevolg heeft dat hij persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Dat verzoeker blijkens het psychologisch verslag concentratieproblemen heeft, ongerust is, een depressieve stemming vertoont en op zoek is naar stabiliteit, is geenszins van die aard om aan te nemen dat verzoeker in Gaza een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 van het EVRM. Er blijken wat betreft zijn socio-economische situatie in Gaza dan ook geen nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

2.5.3 De Raad oordeelt vervolgens dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist dat hij op een veilige manier kan terugkeren naar de Gazastrook.

Met de aanvullende nota brengt de commissaris-generaal het artikel *“Opened for 6 consecutive months: Rafah Border continues to receive humanitarian cases, aid”* van Egypt Today bij waaruit blijkt dat in navolging van de richtlijnen van de Egyptische autoriteiten en op grond van een akkoord tussen Egypte en de Palestijnse autoriteit, de grensovergang te Rafah sedert 16 mei 2021 ononderbroken in beide richtingen geopend is en dit elke dag van de week behalve op vrijdag en op officiële feestdagen. Verzoeker kan aldus niet gevolgd worden waar hij de commissaris-generaal verwijt geen onderzoek te hebben gevoerd naar de opening van de grensovergang.

Bovendien blijkt, voor wat betreft de terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Gaza, uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 3 september 2020 dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort verkrijgen van de Palestijnse minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het verwerven van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men beschikt over een identiteitskaartnummer. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor het uitreiken van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Rekening houdend met het gegeven dat verzoeker in bezit is van een Palestijnse identiteitskaart en een kopie van zijn paspoort en zijn geboorteakte kon voorleggen, zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat hij niet in de mogelijkheid is om terug te keren naar de Gazastrook.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade in Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Onder deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade in Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet worden gevisieerd, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Er is in de Sinai in Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet worden besloten dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt, is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien merkt de Raad op dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds zouden zijn gevisieerd door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er worden gesteld dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De argumentatie in het verzoekschrift zijn niet van die aard om de grondige analyse door de commissaris-generaal van de mogelijkheid tot terugkeer naar Gaza, inclusief de veiligheidssituatie in de Sinai, in een ander daglicht te plaatsen. Dat er zich in de Sinai nog veiligheidsincidenten en terreuraanslagen voordoen wordt in het voorgaande niet betwist en terdege in rekening gebracht. Nergens uit de door verzoeker aangehaalde informatie kan echter blijken dat de politie die de pendelbussen tussen Caïro en Rafah begeleidt of deze bussen zelf reeds het slachtoffer zouden zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang wordt geopend, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om de Gazastrook in en uit te reizen. In de praktijk is de grensovergang in Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat de grensovergang doorlopend is geopend sinds september 2014, toen deze werd afgesloten. Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, haar personeel terug te trekken van de grensovergang in Rafah heeft ertoe geleid dat deze sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik werd gevreesd dat de situatie aan de grensovergang in Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte). Van enige wachttijd is dan ook geen sprake.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijk zal worden ondervraagd over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook heeft verlaten, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil heeft deelgenomen aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig zijn teruggekeerd naar Gaza in 2019, en dat indien er gevallen werden gerapporteerd waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven in Caïro, de feedback die werd gegeven door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of Rafah, werd blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa. Zo leest de Raad in de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 3 september 2020 dat Fedasil de vrijwillige terugkeer naar Gaza regelt. Voor vertrek worden kandidaat-terugkeerders uitvoerig geïnformeerd over de procedure en mogelijke problemen. Na aankomst tracht Fedasil contact te houden en feedback te vragen. Terugkeerders reizen van Brussel naar Caïro met een vlucht van Egyptair. In enkele gevallen was er sprake van kortstondige (enkele uren) vasthouding op de luchthaven in Caïro. Vanuit Caïro reizen de Palestijnen verder naar Rafah met een shuttlebus. De shuttlebus wordt dikwijls tegengehouden door de Egyptische autoriteiten, iedereen wordt dan gecontroleerd en dit zorgt vaak voor langdurig oponthoud. Fedasil stelt geen weet te hebben van problemen aan de grensovergang. Het agentschap benadrukt dat wel nauwgezet moet worden opgevolgd wanneer de grens open is en dat de vertrekken hierop moeten worden afgestemd, tevens in akkoord met Egyptair. Uit deze informatie blijkt voorts dat Fedasil in het jaar 2020 reeds de vrijwillige terugkeer van 13 Gazanen heeft georganiseerd.

Ook het CGVS houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost in Rafah wordt aan Palestijnse zijde al jarenlang enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa hadden verbleven behandelde, zou dit

ongetwijfeld zijn gemeld door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleest in de informatie toegevoegd aan het administratief dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, heeft gefolterd of onmenselijk of vernederend heeft behandeld. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Aan de door hem voorgehouden problemen met betrekking tot de vrees voor Hamas omwille van zijn activiteiten in het kader van de studentenkrant kan immers geen geloof worden gehecht. Er kan dan ook redelijkerwijs van worden uitgegaan dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinai en de grensovergang in Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoeker naar Gaza belemmeren. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

2.5.4. In zoverre verzoeker aanvoert dat de algemene veiligheidssituatie in Gaza van die aard is dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad op het volgende.

Uit de COI Focus "*Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 27 augustus 2021 en de COI Focus "*Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 14 februari 2022 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername door Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, wordt gekenmerkt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur om ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid worden teruggedroefd. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014, toen Israël er de grootschalige militaire operatie '*Operatie Beschermd Rand*' startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Sinds 15 mei 2018, de datum waarop Hamas en Israël informele onderhandelingen gestart zijn, is het geweld aan Palestijnse zijde (grensgeweld, ballon- en raketaanvallen) gereactiveerd, telkens Hamas van mening is dat Israël zijn verplichtingen niet nakomt. Dit geweld wordt beantwoord met Israëlische represailles in de vorm van luchtbombardementen in combinatie met economische restricties.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse autoriteit, als reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van deze overeenkomsten heeft de dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, waarbij materiële schade werd aangericht en gewonden vielen.

Een volgende escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020, onder meer door het oplaten van zogenaamde brandballonnen. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen, waaronder de verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen en de uitbreiding van het visgebied, voort te zetten, alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van Covid-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël hebben getroffen om de Covid-19-pandemie te bestrijden, zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot begin mei 2021 relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen

slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat in 2020.

In mei 2021 flakkerden de vijandelijkheden tussen Hamas en Israël opnieuw op na verschillende maanden van kalmte in de Palestijnse gebieden. De plotse en hevige uitbarsting van het geweld volgde op weken van oplopende spanningen omwille van de gedwongen uitzetting van Palestijnse gezinnen in Oost-Jeruzalem en de toegangsbeperkingen die Israël oplegde aan gelovigen in de Oude Stad. Na raketaanvallen op Jeruzalem voerden de Israëlische strijdkrachten van 10 tot 21 mei luchtaanvallen uit op het Gazaanse grondgebied, terwijl Palestijnse groeperingen op hun beurt duizenden raketten op Israël afvuurden. Tijdens dit 11-daagse conflict werden er in Gaza 260 Palestijnen, waarvan minstens de helft burgers, gedood en raakten meer dan 2200 Palestijnen gewond. Op 21 mei 2021 trad een staakt-het-vuren in werking. Niettegenstaande er sprake was van sporadische lanceringen van brandballonnen gericht op het Israëlisch grondgebied en doelgerichte Israëlische vergeldingsaanvallen, bleef de situatie op het terrein in de weken na het staakt-het-vuren rustig. Op 16 augustus werd voor het eerst sinds het staakt-het-vuren in mei een Palestijnse raket onderschept door het Israëlische antiraketsysteem. De raket veroorzaakte geen gewonden of schade.

Van half augustus tot half september werd een hervatting van de vijandelijkheden van lage intensiteit waargenomen en op 21 augustus 2021 raakten ongeveer 40 Palestijnse demonstranten gewond. Midden september werden in het kader van de ontsnapping van Palestijnse gedetineerden uit een Israëlische gevangenis meerdere raketten afgevuurd richting Zuid-Israël en niemand raakte gewond bij het vergeldingsbombardement op Hamasdoelen. (COI Focus "*Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 14 februari 2022, p. 14-15). In oktober en november werden er geen veiligheidsincidenten gemeld, terwijl in december 2021 en januari 2022 onder meer drie Palestijnse boeren en drie Palestijnse onderdanen geblesseerd raken bij Israëlische aanvallen (COI Focus "*Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 14 februari 2022, p. 16).

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("*zone-tampon*"), de toegestane zone waarbinnen kan worden gevist. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering (COI Focus "*Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 14 februari 2022, p. 18).

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen dient te worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is. Evenwel blijkt actueel geen sprake van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten viseert, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, heden neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. De Raad betwist niet dat momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, maar hij is van mening dat, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, niet kan worden geconcludeerd dat er in Gaza actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekschrift brengt in zijn verzoekschrift geen landeninformatie bij die de bevindingen in het meest recente rapport bijgebracht door de commissaris-generaal, zijnde de COI Focus van 14 februari 2022 doet tegenspreken. Alleszins kan uit de door verzoeker geciteerde informatie uit het verzoekschrift niet besloten worden dat de bovenstaande analyse van de mate van het willekeurig geweld niet langer accuraat is.

Verzoeker laat verder na het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Gaza. Er zijn geen elementen die erop wijzen dat er voor verzoeker omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld

2.6. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er *in casu* geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.7. Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.8. Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dringt zich niet meer op nu het volgende verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard.

2.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing. Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO